

Філософська антропологія

Лектор:

Брижнік Віталій Миколайович,

кандидат філософських наук

Антропологія – наука про походження людини, утворення людських ареальних груп (рас), про типи й варіації фізичної будови людини.

Філософська антропологія – вчення про природу (сутність) людини;

а також течія в західноєвропейській, переважно в німецькій філософії, що склалась у пер. пол. ХХ ст.

Лекцій: 16 годин.

Семінарських занять: 12 годин.

Самостійна робота: 36 год.

Модульний контроль: 4 години.

Індивідуальна робота: 4 год.

Підсумковий контроль: іспит.

Модуль I.

Основні історичні етапи розвитку філософсько-антропологічної думки

1. Людина як предмет філософського осмислення.
2. «Людська природа» в філософських вченнях доби Античності.
3. Вчення про людину у творах мислителів європейського Середньовіччя та Відродження.
4. Філософсько-антропологічні ідеї епохи Нового часу та Просвітництва.
5. «Людська природа» в західній посткласичній філософії.

Модуль II.

Сучасна західна філософська антропологія як філософська дисципліна

1. «Людська сутність» у творах представників філософської антропології.
2. Буття людини як основний об'єкт філософсько-антропологічного знання XX ст.
3. Проблема генези особистості як важливий аспект сучасного гуманітарного знання.

1. Людина як предмет філософського осмислення.

Проблема людського буття

Буття – поняття, що має 4 основні значення:

1. Синонім існування, котрий виражений часткою є.
2. Визначене буття, “ось це”, існуюче “тут” і “зараз”.
3. Безпосередня дійсність, ще не роздвоєна на явище й сутність: із неї починається пізнання.
4. Протилежність людської свідомості, тобто одна з чистин опозиційної пари “буття – свідомість”.

**Свідомість людини – це здатність
ГОЛОВНОГО МОЗКУ людини
цілеспрямовано відображати світ і
перетворювати його в образи на
ПОНЯТТЯ**

Свідомість – специфічний прояв духовної життєдіяльності людини, пов'язаний із пізнанням, яке робить відомим (свідомим) зміст реальності, що набуває предметно-мовної форми знання

Специфічні вияви (форми) людської
свідомості:

мислення

розсудок

здоровий глузд

воля

пам'ять

емоції

уява

віра

Мислення – теоретична форма свідомості, яка не може бути спрямована на саму себе.

Розум – теоретична форма свідомості, яка тотожна законам і формам об'єктивного світу.

Розсудок – форма логічного міркування.

Здоровий глузд – життєво-практичні міркування.

Воля – втілення вільного прагнення людини до здійснення певної мети, яка для неї є цінність. Воля протилежна імпульсивним потягам і прагненням людини, інколи за певних умов навіть життєвим потребам людини.

Пам'ять – умістилище не лише життєвого досвіду людини, вона є знання про долі людей, які жили раніше (історична пам'ять).

Емоції – те, що характеризує психічний стан людини, компенсуючи певною мірою брак інформації, яку має людина, впливаючи тим самим на мислення та його продуктивність.

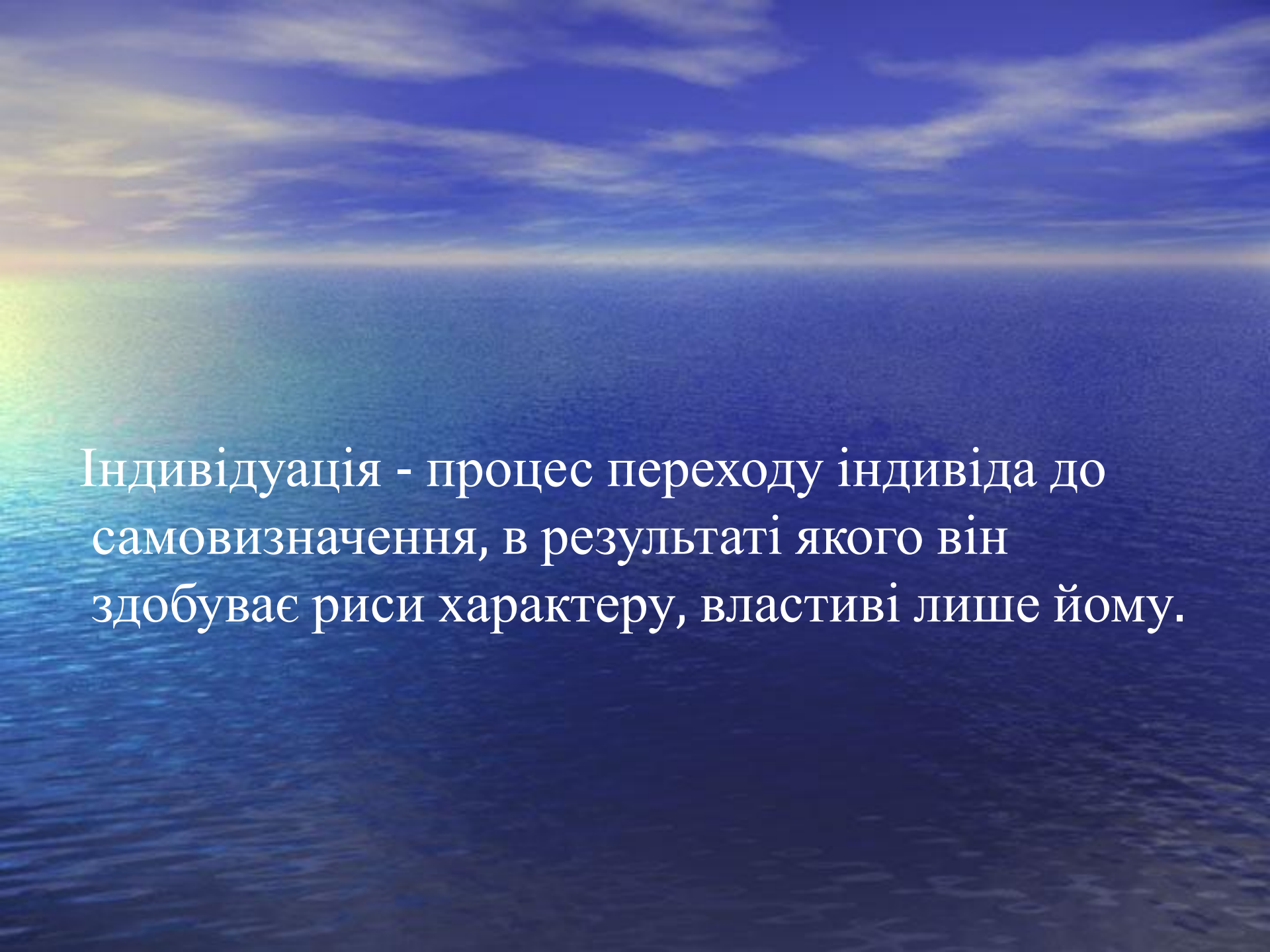
Уява як продуктивна та репродуктивна.

Віра – одна з найважливіших специфічних здатностей людини сприймати належне як суще, бажане за дійсне, майбутнє як сучасне.

Світогляд є система принципів, знань, ідеалів, переконань, ціннісних орієнтацій, надій та вірувань, які визначають діяльність індивіда або соціального суб'єкта.

Соціаліза́ція — комплексний процес засвоєння індивідом певної системи знань, норм і цінностей, які дозволяють йому бути повноправним членом суспільства.

Соціалізація виступає одним із основоположних соціальних процесів, що забезпечує існування людини в середині суспільства. Соціалізація являє собою процес входження людини в суспільство, включення її в соціальні зв'язки та інтеграції з метою встановлення її соціальності.

Індивідуація - процес переходу індивіда до самовизначення, в результаті якого він здобуває риси характеру, властиві лише йому.

Антропосоціогенез – сукупність поглядів на процес формування фізичного типу людини разом із її становленням як суб'єкта суспільних взаємин та доцільної перетворювальної діяльності, як творця культури.